

Załącznik nr 1

PKE – lista proponowanych zmian merytorycznych

Przepis	Zagadnienie	Postulat
Art. 2 pkt 75)	Definicja usługi fakultatywnego obciążania rachunku jest zbyt szeroka i obejmuje m.in. usługi komunikacji elektronicznej, które będą uregulowane dostatecznie w PKE oraz usługi ubezpieczenia, których sprzedaż jest uregulowana w ustawie o dystrybucji ubezpieczeń.	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p><i>Art. 2. Określenia użyte w ustawie oznaczają:</i></p> <p>[...]</p> <p><i>75) usługa fakultatywnego obciążania rachunku – usługę polegającą na pośredniczeniu przez dostawcę usług komunikacji elektronicznej w sprzedaży towarów lub świadczeniu <u>usług innych niż usługi komunikacji elektronicznej lub usługi ubezpieczeniowe</u>, lub pośredniczeniu w płatności za te towary lub usługi, której wartość jest uwzględniana na rachunku za wykonane usługi komunikacji elektronicznej lub pokrywana ze środków z doładowań;</i></p> <p>Postulujemy, żeby definicja usługi fakultatywnego obciążania rachunku („UFOR”) została tak zmieniona, aby nie obejmowała usług komunikacji elektronicznej ani ubezpieczeń.</p> <p>Usługi komunikacji elektronicznej nie wymagają dodatkowych wymogów skoro będą przedmiotem obszernej regulacji w PKE, a zdarza się, że na jednym rachunku rozliczane są opłaty za różne usługi komunikacji elektronicznej świadczone przez odrębne spółki na mocy osobno zawieranych z klientem umów (np. usługa dostępu do internetu oraz usługa telewizji). Projektowane regulacje dot. UFOR nie powinny wprowadzać ograniczeń i dodatkowych wymogów dla możliwości oferowania w przyszłości usług komunikacji elektronicznej w ramach przytoczonego modelu.</p> <p>Ubezpieczenia również powinny być wprost wyłączone z przedmiotowej regulacji. Zdaniem Izby, mało prawdopodobne jest, żeby intencją projektodawcy było objęcie zakresem nowej regulacji odrębnie zawieranych umów ubezpieczenia. Projektodawca nie stwierdził w uzasadnieniu, aby w tym zakresie istniał problem rynkowy, który wymaga rozwiązania.</p> <p>Ugruntowaną od wielu lat praktyką rynkową jest, że przedsiębiorcy telekomunikacyjni pośredniczą przy zawieraniu przez abonentów umów ubezpieczenia, np. ubezpieczeń urządzeń telekomunikacyjnych lub ubezpieczeń osobowych, za które składki doliczane są do rachunku za usługi telekomunikacyjne. W praktyce objęcie definicją UFOR ubezpieczeń może oznaczać istotny wpływ nowej regulacji na uprzednio</p>

		<p>zawarte umowy ubezpieczeń, w szczególności doprowadzić do utraty ochrony ubezpieczeniowej przez abonentów (w związku z brakiem możliwości naliczania składek do czego dojdzie w przypadku braku zgody, odwołania zgody na UFOR lub wyboru progu kwotowego w wysokości uniemożliwiającej naliczenie składki zgodnie z projektowanym art. 351- 352 PKE).</p> <p>Działalność z zakresu dystrybucji ubezpieczeń jest prowadzona na podstawie ustawy o dystrybucji ubezpieczeń, która określa m.in. konieczność wpisu do rejestru pośredników ubezpieczeniowych, wymogi dot. przekazywania informacji klientowi, kwestie reklamacji usług czy nadzór i kontrolę KNF. Regulacje te stanowią wystarczającą ochronę na gruncie unijnym (implementacja Dyrektywy nr 2016/97 w sprawie dystrybucji ubezpieczeń).</p> <p>Warto podkreślić, że przedsiębiorcy telekomunikacyjni pośredniczą w zawieraniu takich samych umów ubezpieczenia jak np. sieci handlowe oferujące sprzęt RTV / AGD, banki lub agenci ubezpieczeniowi. Podmioty te nie są objęte żadną szczególną regulacją, poza przepisami wynikającymi z przedmiotu działalności tj. pośrednictwa ubezpieczeniowego, gdzie jednym z głównych elementów pośrednika jest wykonywanie czynności faktycznych związanych z realizacją umów ubezpieczenia w postaci poboru składki (bez żadnych ograniczeń ustawowych). W tym kontekście, istnieje uzasadniona obawa, że proponowane rozwiązanie narusza zasadę równości w życiu gospodarczym, gwarantowaną w art. 32 Konstytucji RP. Zasada równości, to również równy dostęp do rynku – nakładanie zwiększonych obowiązków na pośredników ubezpieczeniowych będących równocześnie przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi w stosunku do pozostałych pośredników ubezpieczeniowych z pewnością narusza wspomnianą zasadę równego dostępu do rynku.</p> <p>W związku z powyższym <u>Izba wnosi o jednoznaczne wyłączenie płatności klienta wynikających z umów zawieranych na podstawie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej spod definicji UFOR</u>, aby nie było żadnych wątpliwości, że pośrednictwo ubezpieczeniowe może być objęte tą definicją.</p>
Art. 23 PKE	<p>Roczna opłata telekomunikacyjna i jej przeznaczenie</p> <p>Projektowane jest znaczące podwyższenie rocznej opłaty</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Postulujemy przywrócenie brzmienia przepisów zgodnego z obecnym brzmieniem Prawa telekomunikacyjnego.</i></p> <p>Sprzeciw budzi drastyczna podwyżka limitu opłaty telekomunikacyjnej z 0,05% do 0,25% przychodu z działalności telekomunikacyjnej. Sięgający 500% wzrost nie ma żadnego uzasadnienia wydatkami</p>

	<p>telekomunikacyjnej (z 0,05% przychodu do 0,25% przychodu). Dodatkowo, podnoszony zostanie próg udziału w opłacie (z 10 mln zł do 8.000x przeciętnego wynagrodzenia, czyli ponad 50 mln zł).</p>	<p>administracji rządowej w zakresie telekomunikacji ani nie jest w żaden sposób powiązany ze wskaźnikami ekonomicznymi Państwa czy wzrostem opłat w innych sektorach gospodarki.</p> <p>Z tych samych powodów postulujemy rezygnację ze znaczących podwyżek innych opłat administracyjnych (np. opłaty za numerację, prawo do dysponowania zasobami częstotliwości). Szczególny sprzeciw rodzi zmiana sposobu naliczania tych opłat, poprzez wprowadzenie odwołania do czynnika waloryzacyjnego w postaci przeciętnego wynagrodzenia za pracę. Wskutek zmian rynkowych, zabiegów statystycznych oraz legislacyjnych kwota przeciętnego wynagrodzenia publikowana przez GUS dynamicznie, rok w rok rośnie. Całkowicie odbiega tym samym od trendów cen w telekomunikacji. Ceny większości usług telekomunikacyjnych w ostatnich latach nie rosną a suma przychodów rynku telekomunikacyjnego spada (w cenach realnych). Nie ma zatem żadnego uzasadnienia ze strony rynkowej dla proponowanych zmian.</p> <p>Propozycja znacznych podwyżek opłat administracyjnych związanych z telekomunikacją i zapowiedź ich regularnej waloryzacji jest o tyle niestosowna, że od lat działania administracji rządowej (w tym głównie UOKIK) w sposób niespotykany w innych krajach europejskich blokują przedsiębiorcom telekomunikacyjnym możliwość urealniania cen usług do rosnących kosztów (szczegółowe stanowisko przedstawiliśmy w odrębnym piśmie). Jest to sytuacja kuriozalna, w której organy Państwa z jednej strony aktywnie blokują rozwój dochodowości danej branży poprzez faktyczną kontrolę cen, z drugiej natomiast maksymalizują obciążenia publicznoprawne dotyczące tej branży, zapowiadając dodatkowo ich waloryzację.</p> <p>Jak wskazano w Umowie koalicyjnej, podpisanej w dniu 10 listopada 2023 r. <i>„ostatnie lata stały pod znakiem wojny wypowiedzianej przez rządzących polskim przedsiębiorcom. Bez odbudowy ducha przedsiębiorczości powrót na ścieżkę długoterminowego wzrostu gospodarczego (...) nie będzie możliwy. Odbudujemy zaufanie pomiędzy państwem a przedsiębiorcami”</i>.</p> <p><u>Mamy wątpliwości, czy przyjęty w projekcie wzrost obciążeń przedsiębiorców</u> (opłata telekomunikacyjna może wzrosnąć o 500%, a opłaty za niektórą numerację prawie o 60%) <u>nie kłóci się z zapewnieniem w Umowie koalicyjnej, że „potężny wzrost kosztów prowadzenia działalności gospodarczej w ostatnich latach musi być zatrzymany”</u>.</p>
<p>Art. 24, 25, 182 ust. 7,9,11-13 PKE</p>	<p>Opłaty związane z częstotliwościami, numeracją oraz</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1) <i>Przywrócenie maksymalnych poziomów opłat zgodnie z brzmieniem Prawa telekomunikacyjnego.</i> 2) <i>Usunięcie art. 183 ust. 7, 9, 11 – 13 PKE regulującego opłatę za postępowania dostępowe prowadzone przez Prezesa UKE.</i>

postępowaniami przed UKE.

Projektowane przepisy przewidują podniesienie maksymalnego poziomu opłat o ok. 25% względem poziomu obecnego.

Dodatkowo, wprowadzana jest opłata za postępowania dostępne prowadzone przez Prezesa UKE.

Stanowczo protestujemy przeciwko podwyższeniu opłat, z poniższych powodów:

- 1) Podniesienie maksymalnego poziomu opłat związanych z działalnością telekomunikacyjną budzi szczególne zastrzeżenia w kontekście czterokrotnego podwyższenia rocznej opłaty telekomunikacyjnej.
- 2) Nie przedstawiono kalkulacji uzasadniającej podwyżki.
- 3) Podwyżki opłat administracyjnych stoją w rażącej sprzeczności z polityką organów administracji w zakresie blokowania podwyżek cen detalicznych (co opisano w stanowisku dot. zmian warunków umów abonenckich), która blokuje rozwój branży jako takiej.
- 4) Proponowane podwyżki oraz mechanizm waloryzacji opłat w oparciu o niezwiązany z rynkiem telekomunikacyjnym wskaźnik (przeciętne wynagrodzenie za pracę) budzi sprzeciw w kontekście okoliczności, iż przychody rynku telekomunikacyjnego nie rosną w ostatnich latach, a wręcz spadają.
- 5) Opłaty za postępowania dostępne mają na celu, zgodnie z deklaracjami UKE, zmniejszyć liczbę tych postępowań. Jest to cel niedopuszczalny. Celem opłat nakładanych na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego powinno być wyłącznie sfinansowanie działań organu, nie zaś prowadzenie polityki regulacyjnej.
- 6) Koszty działalności UKE w zakresie obsługi sporów powinna pokrywać opłata telekomunikacyjna.

Poniżej przedstawiamy zestawienie zwiększenia obciążeń w zakresie opłat za numerację:

Opłata	PT	PKE	Zmiana (%)
za numer abonencki	0,35 zł	0,44 zł	25,71%
za numer dla komunikacji maszyna-maszyna	0,35 zł	0,35 zł	0,00%
za wyróżnik AB sieci telekomunikacyjnej przyznany podmiotowi wykonującemu działalność telekomunikacyjną	180 000,00 zł	285 576,75 zł	58,65%
za wyróżnik ruchomej publicznej sieci telekomunikacyjnej (PLMN)	1 800 000,00 zł	2 855 767,50 zł	58,65%
za numer dostępu do sieci (NDS)	60 000,00 zł	95 192,25 zł	58,65%
za numer 118CDU	60 000,00 zł	95 192,25 zł	58,65%
za numer dostępu do sieci teleinformatycznej (NDSI)	550,00 zł	687,50 zł	25,00%

za numer strefowy abonenckich usług specjalnych za każdą strefę numeracyjną, w której przysługuje prawo do wykorzystywania numeru	1 600,00 zł	2 538,46 zł	58,65%
za krajowy numer sieci inteligentnej	28,00 zł	35,00 zł	25,00%
za numer DNIC+PNIC w sieci transmisji danych z komutacją pakietów	36 000,00 zł	57 115,35 zł	58,65%
za numer punktu sygnalizacyjnego	12 000,00 zł	19 038,45 zł	58,65%
za numer zamkniętej grupy użytkowników (CUG) za każde osiem numerów CUG	55,00 zł	68,75 zł	25,00%
za kod sieci ruchomej (MNC)	1 200,00 zł	1 586,54 zł	32,21%
za kod sieci ATM	1 200,00 zł	1 586,54 zł	32,21%
za numer rutingowy (NR)	1 000,00 zł	1 586,54 zł	58,65%

Fakt podwyższenia wynagrodzenia w istocie stanowi o zwiększeniu obciążenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych, stąd w sposób oczywisty przemawia to za obniżeniem opłat. To samo dotyczy zwiększonej inflacji.

Pragniemy podkreślić, że (co jest oczywiste w świetle stwierdzeń uzasadnienia) zwiększenie kosztów przedsiębiorców telekomunikacyjnych należy zestawić z wartością rynku telekomunikacyjnego. Poniżej prezentujemy dane (wynikające z publikowanych przez Prezesa UKE raportów o stanie rynku telekomunikacyjnego w Polsce).

Rok	wartość (mld)
2007	38,8
2008	48,6
2009	42,2
2010	42,8
2011	43
2012	41,7
2013	40,15

2014	39,21
2015	39,5
2016	39,47
2017	39,35
2018	38,2
2019	39,6
2020	40,8
2021	40,8
2022	40,63

Oznacza to, że wartość rynku na przestrzeni ostatnich 15 lat (nie posiadamy wiarygodnych danych za lata 2004-2006 wobec braku publikacji tego parametru przez Prezesa UKE) jest w zasadzie stała.

Zatem nie zwiększyła się w sposób znaczący baza do podwyższenia opłat.

Ponadto nie rozumiemy i sprzeciwiamy się swoistej waloryzacji opłat o przeciętne wynagrodzenie. Wskutek zmian rynkowych, zabiegów statystycznych oraz legislacyjnych kwota przeciętnego wynagrodzenia publikowana przez GUS dynamicznie, rok w rok rośnie. Całkowicie odbiega tym samym od trendów cen w telekomunikacji.

Jeszcze raz wskazujemy, że w Umowie koalicyjnej, podpisanej w dniu 10 listopada 2023 r. podkreślono: *„ostatnie lata stały pod znakiem wojny wypowiedzianej przez rządzących polskim przedsiębiorcom. Bez odbudowy ducha przedsiębiorczości powrót na ścieżkę długoterminowego wzrostu gospodarczego (...) nie będzie możliwy. Odbudujemy zaufanie pomiędzy państwem a przedsiębiorcami”*.

Mamy wątpliwości, czy przyjęty w projekcie wzrost obciążeń przedsiębiorców (opłaty za niektóry numerację mają wzrosnąć prawie o 60%) **nie kłóci się z zapewnieniem w Umowie koalicyjnej, że „potężny wzrost kosztów prowadzenia działalności gospodarczej w ostatnich latach musi być zatrzymany”**.

Art. 39 ust. 7
PKE

Automatyczna utrata
ważności planu na
wypadek sytuacji

Propozycja zmiany:

	szczególnego zagrożenia po upływie 3 lat	<p><i>6. Plan zachowuje ważność przez 3 lata od daty jego wprowadzenia do stosowania przez przedsiębiorcę. W przypadku przedstawienia aktualizacji planu do uzgodnienia właściwemu organowi uzgadniającemu przed upływem powyższego terminu, plan zachowuje ważność do momentu uzgodnienia aktualizacji planu.</i></p> <p>Postulujemy, aby przedsiębiorcy byli odpowiedzialni za przedstawienie aktualizacji planu do zatwierdzenia właściwemu organowi, a nie za jego zatwierdzenie w tym terminie. Przedsiębiorcy nie mają wpływu na to w jakim terminie organ zatwierdzi plan.</p>
Art. 43 – 47 PKE	Zadania i obowiązki operatorów hurtowych na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego	<p><u>Propozycja zmiany:</u> art. 43 PKE ust. 2 <i>2. Obowiązkowi, o którym mowa w ust. 1, nie podlegają przedsiębiorcy telekomunikacyjni, którzy w ramach świadczonej publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej nie przesyłają komunikatów elektronicznych lub danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a tiret drugie oraz art. 388 ust. 1 pkt 1 i 3–5, związanych z tymi komunikatami, a także przedsiębiorcy telekomunikacyjni nieświadczący publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym.</i></p> <p>Analogiczne ograniczenie stosowania należy wprowadzić w przypadku art. 47 PKE (obowiązki retencyjne). Operator hurtowy, co do zasady nie dysponuje danymi objętymi obowiązkami retencji.</p> <p>art. 47 PKE dodanie ust. 2a „Obowiązkowi, o którym mowa w ust. 1 nie podlegają przedsiębiorcy telekomunikacyjni w zakresie świadczonych szerokopasmowych stacjonarnych usług hurtowych.”</p> <p>Stosowanie art. 47 PKE należy wyłączyć w stosunku do operatorów hurtowych, którzy nie dysponują takimi danymi. W odniesieniu do sieci operatora hurtowego obowiązki, o których mowa powyżej wypełniają dostawcy usług korzystający z sieci operatora hurtowego.</p>
Art. 47 ust. 1 pkt 1) PKE	Przechowywanie danych retencyjnych na terytorium Polski Projekt przewiduje obowiązek przechowywania danych	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Art. 47. 1. Przedsiębiorca telekomunikacyjny, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 49 ust. 2, jest obowiązany na własny koszt:</i> <i>1) zatrzymywać i przechowywać dane, o których mowa w art. 49 ust. 1, generowane w publicznej sieci telekomunikacyjnej lub przez niego przetwarzane, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej Europejskiego Obszaru Gospodarczego, przez okres 12 miesięcy, licząc od dnia połączenia</i></p>

	retencyjnych na terytorium Polski.	<p><i>lub nieudanej próby połączenia, a z dniem upływu tego okresu dane te niszczyć, z wyjątkiem tych, które zostały zabezpieczone, zgodnie z przepisami odrębnymi;</i></p> <p>Postulujemy, aby przedsiębiorcy mogli przechowywać dane retencyjne także na terytorium innych krajów Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Obowiązujące w tym zakresie zasady nie powinny być bardziej rygorystyczne niż w przypadku przetwarzania danych osobowych. W szczególności, przedsiębiorcy telekomunikacyjni powinni mieć możliwość szerokiego wyboru kontrahentów, którzy zapewnią usługi przechowywania, tak aby możliwy był wybór usług zapewniających należyłą jakość i bezpieczeństwo.</p>
Art. 49 ust. 1 pkt 2) lit. c) PKE	<p>Gromadzenie danych o lokalizacji urządzenia końcowego.</p> <p>Projekt przewiduje obowiązkowe gromadzenie danych o lokalizacji urządzenia końcowego uczestniczącego w połączeniu.</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Art. 49. 1. Obowiązkiem, o którym mowa w art. 47 ust. 1, objęte są dane dotyczące publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych niezbędne do:</i> <i>(...)</i> <i>2) określenia:</i> <i>(...)</i> <i>c) lokalizacji telekomunikacyjnego urządzenia końcowego, o ile to technicznie wykonalne,</i> <i>(...)</i></p> <p>Postulujemy, aby gromadzenie danych o lokalizacji urządzenia końcowego było ograniczone do sytuacji, gdy w danej usłudze lub sieci jest to technicznie wykonalne. W przypadku sieci stacjonarnej przepis może być błędnie rozumiany, gdyż urządzenia w tej sieci nie przekazują informacji o lokalizacji (danymi o lokalizacji mogą być wyłącznie dane lokalu wskazane w umowie abonenckiej, jednak z przepisu zdaje się wynikać, że chodzi o lokalizację ustalaną w oparciu o dane z sieci lub samego urządzenia).</p>
Art. 49 ust. 1 pkt 2) lit. d) PKE	<p>Rozszerzenie zakresu danych retencyjnych</p> <p>Projektowane jest rozszerzenie zakresu danych retencyjnych o dane „jednoznacznie</p>	<p><u>Propozycja zmian:</u> Art. 49. <i>1. Obowiązkiem, o którym mowa w art. 47 ust. 1, objęte są dane dotyczące publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych niezbędne do:</i> <i>(...)</i> <i>2) określenia:</i> <i>(...)</i> <i>d) danych jednoznacznie identyfikujących użytkownika w sieci.</i></p>

	<p>identyfikujące użytkownika w sieci”.</p>	<p>(...) Postulujemy usunięcie wymogu gromadzenia danych „jednoznacznie identyfikujących użytkownika w sieci”.</p> <p>Argumenty:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Wymóg jest nieprecyzyjny i umożliwia nałożenie na przedsiębiorców poprzez rozporządzenie niemal nieograniczonych obowiązków w zakresie gromadzenia danych o użytkownikach, np. autoryzowania dostępu do Internetu lub stosowania mechanizmów śledzących. 2) Tak ukształtowany obowiązek narusza zasadę proporcjonalności i niezbędności oraz jest sprzeczny z prawem unijnym (art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE).
<p>Art. 173 ust. 7 oraz 174 ust. 1 PKE</p>	<p>Decyzja ramowa w zakresie dostępu do infrastruktury pasywnej</p>	<p>Ustalanie poziomu opłat z tytułu dostępu pasywnego powinno odbywać się w oparciu o zasady uwzględniające uczciwą i rozsądną marżę, uwzględniającą ryzyko zwrot z inwestycji oraz wpływ na inne inwestycje. Wyznaczanie opłaty z tytułu dostępu pasywnego musi uwzględniać wpływ takiego dostępu na działalność operatora udostępniającego. Zbyt niskie opłaty z tytułu dostępu pasywnego mogą negatywnie wpłynąć na działalność wykonywaną przez operatora w pozostałym zakresie (spadek zainteresowania droższymi usługami aktywnymi) a w konsekwencji nieefektywnego wykorzystania jego sieci i nierentowności całego przedsięwzięcia biznesowego. Regulacja związana z takim ryzykiem może zniechęcać do inwestycji, zwłaszcza w trudnych obszarach, wbrew zamierzeniom EKŁE.</p> <p>art. 173 ust. 7 PKE - dodanie na końcu przepisu: <i>„Analizując wpływ opłat na plan biznesowy przedsiębiorcy Prezes UKE bierze pod uwagę w szczególności uczciwą i rozsądną marżę, uwzględniającą ryzyko prowadzenia inwestycji na obszarze na którym udzielany jest dostęp, uzyskanie założonej stopy zwrotu z inwestycji, jak również wpływ na inne prowadzone przez tego przedsiębiorcę lub planowane inwestycje w sieci telekomunikacyjne”</i>.</p> <p>Dostęp do infrastruktury pasywnej może paradoksalnie prowadzić do dublowania istniejącej infrastruktury i wpływać niekorzystnie na efektywne jej wykorzystanie. Taka forma dostępu zapewnia operatorowi udostępniającemu jedynie częściowe pokrycie kosztów inwestycji, nie mówiąc o rozsądnej marży. Należy ograniczyć stosowanie takiego dostępu do przypadków gdy jest to faktycznie uzasadnione potrzebą zapewnienia konkurencji. Jeżeli operator oferuje alternatywne formy dostępu hurtowego nie powinien być zobowiązany do zapewnienia dostępu w sposób nie zapewniający mu zwrotu z inwestycji.</p>

		<p>art. 174 PKE ust. 1 pkt 2) – dodanie fragmentu: „<i>Oceniając potrzebę zapewnienia skutecznej konkurencji, Prezes UKE bierze pod uwagę w szczególności dostępność realnych alternatywnych środków hurtowego dostępu oferowanych przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, pod warunkiem że taki dostęp jest oferowany na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych warunkach</i>”.</p> <p>art. 174 PKE – dodanie ust. 1a: „<i>W przypadku przedsiębiorcy telekomunikacyjnego niebędącego jednocześnie dostawcą publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, Prezes UKE nie wydaje decyzji określonej w ust. 1, jeżeli przedsiębiorca ten oferuje dostęp do swojej sieci telekomunikacyjnej na niedyskryminacyjnych warunkach</i>”.</p> <p>W toku postępowania w sprawie zapewnienia dostępu pasywnego Prezes UKE powinien badać, czy dany przedsiębiorca udziela dostępu na niedyskryminacyjnych, sprawiedliwych i przejrzystych warunkach dostawcom usług telekomunikacyjnych. W przypadku operatorów wyłącznie hurtowych nie dochodzi do faworyzowania części detalicznej własnego przedsiębiorstwa. Jeżeli warunki dostępu są równe dla wszystkich zainteresowanych, należy uznać, że brak jest uzasadnienia regulacyjnego do ustalania warunków dostępu przez Prezesa UKE.</p>
Art. 183 – 184 PKE	Mediacja	<p>Przepisy dotyczące mediacji są nadmiarowe i może prowadzi do dalszego wydłużania i tak już długotrwałych postępowań przed Prezesem UKE. Trudno zakładać, że mediacje istotnie wpłyną na możliwość osiągnięcia przez strony porozumienia, skoro każdy spór jest obowiązkowo poprzedzany negocjacjami stron, a ponadto strony w każdym czasie, również w trakcie rozstrzygnięcia sporu przez UKE, mogą swobodnie dążyć do osiągnięcia porozumienia. Nawet jeżeli mediacja będzie wymagać wyrażenia zgody przez uczestników, po prostu przedłuży czas trwania postępowania administracyjnego. Tymczasem przepisy powinny dążyć do jak najszybszego załatwiania spraw. Dlatego należy wykreślić z PKE przepisy dotyczące mediacji.</p>
Art. 284 ust. 4 PKE	Proponowane rozwiązania przewidują zakaz zawierania umów podczas nieumówionej wizyty w lokalu abonenta, wskazując, że umowa taka jest z mocy prawa nieważna.	<p><u>Propozycja zmiany:</u> Usunięcie art. 284 ust. 5 PKE.</p> <p>Obecna treść projektu prowadzi do faktycznej likwidacji kanału sprzedaży door2door (D2D).</p> <p>Na wstępie wskazujemy, że kanal D2D nie jest objęty regulacją EKŁE. Zatem powyższe przeczy zapewnieniom ze strony Przedstawicieli MC, zgodnie z którymi w PKE mają być regulowane jedynie kwestie wskazane w tej dyrektywie. Zwracamy po raz kolejny uwagę, że EKŁE przewiduje transpozycję pełną,</p>

		<p>co oznacza, że nie należy wprowadzać przepisów krajowych ani gorszych, ani lepszych. Powyższe miało zapewnić, że zasady prowadzenia działalności telekomunikacyjnej w każdym Państwie Członkowskim powinny być porównywalne. Proponowana regulacja (lansowana przez poprzedników) spowoduje, że polski rynek będzie awangardą wobec rozwiązań przyjętych w innych Państwach Członkowskich.</p> <p>Nie jest zrozumiały cel proponowanego rozwiązania. Na spotkaniu w dniu 2 lutego br. przedstawiciele Ministerstwa Cyfryzacji wskazywali na element zaskoczenia oraz to, że kontakty z punktu widzenia konsumentów są niepożądane. W tym zakresie wskazujemy, że właśnie powyższe problemy miały zostać wyeliminowane przez ostatnią zmianę do ustawy o prawach konsumenta. W dniu 1 stycznia 2023 r. zostały zaostrzone przepisy ustawy o prawach konsumenta w zakresie zawierania umów w lokalu konsumenta. W ramach przepisów wspomnianej ustawy, konsument uzyskał wydłużony termin odstąpienia od takiej umowy (30 dni) oraz gwarancję niepobrania od niego żadnej opłaty, w tym przyłączeniowej, w okresie w którym ma prawo odstąpić od umowy. Odstąpienie od takiej umowy jest zatem w pełni dostępne, łatwe i bezkosztowe.</p> <p>Projektowana w PKE bezwzględna nieważność umowy powoduje stan niepewności po stronie zarówno konsumenta jak i przedsiębiorcy. Jest on związany z nieograniczoną w czasie możliwością podważenia ważności umowy oraz koniecznością dochodzenia ustalenia tego faktu na drodze sądowej (gdy do odstąpienia od umowy wystarczy wysłanie oświadczenia w niemal dowolnej formie, w tym zdalnie). Nowe regulacje konsumenckie chronią konsumenta na tyle, że przepisy szczególne dotyczące wyłącznie usług telekomunikacyjnych są po prostu szkodliwe i zbędne.</p> <p>Całkowity zakaz sprzedaży door2door znacząco utrudni, a być może nawet uniemożliwi, prowadzenie sprzedaży usług na obszarach o małej gęstości zaludnienia, np. obszarach objętych dofinansowaniami do budowy sieci (POPC, KPO, FERC). Na obszarach tych nie funkcjonuje zorganizowana, łatwo dostępna konsumentom sieć punktów sprzedaży. W tym zakresie wskazujemy, że z naszego doświadczenia wynika, że ponad 80% całości sprzedaży w tym segmencie rynku odbywa się właśnie z wykorzystaniem tego kanału sprzedaży. Zakaz zawierania umów door2door może powodować pogłębienie wykluczenia cyfrowego tych rejonów oraz ograniczenie zwrotów z inwestycji poczynionych przez operatorów w te sieci. Jednocześnie, może to stanowić czynnik rezygnacji z dalszych inwestycji w dofinansowane sieci (KPO/FERC). Jest to też przejaw niekonsekwencji polityki, która z jednej strony zmierza do podłączenia jak największej liczby punktów adresowych na wykluczonych obszarach oraz przeznaczają na ten cel znaczne środki publiczne, a z drugiej strony całkowicie zakazuje jednej z najbardziej dostosowanej do realiów tych obszarów metod</p>
--	--	---

		<p>sprzedaży usług. Naszym zatem zdaniem proponowany przepis jest sprzeczny z postulatami wydatkowania środków publicznych.</p> <p>Ponadto jak rozumiemy, zamysł Autorów wynika z przekonania o wyższości nieważności umowy ex tunc od możliwości odstąpienia od niej. Jednak z perspektywy klienta, który padł ofiarą nieuczciwych praktyk, nie jest to istotna zmiana, ponieważ zdeterminowani oszuści i tak będą wysyłać do abonentów wezwania do zapłaty niezależnie od tego, czy umowa jest nieważna. Z uwagi na powyższe, potwierdzenie faktu nieistnienia umowy będzie i tak wymagało ze strony konsumenta wystąpienia z powództwem o ustalenie. Prowadzący oszukańczą działalność przedsiębiorcy generalnie nie kierują wobec abonentów pozwów o zapłatę, bazując na niestety słusznym przekonaniu, że duża część abonentów dobrowolnie zapłaci żądane kwoty.</p> <p>Trzeba też podkreślić, że możliwości unieważnienia umowy zawartej pod wpływem oszukańczych praktyk przedsiębiorcy przewiduje art. 12 ust. 1 pkt 4 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.</p> <p>Wnosimy o poddanie proponowanej regulacji szczegółowej analizie pod kątem zgodności z zasadą zupełnej harmonizacji wynikającą z dyrektywy 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów oraz dyrektywy 2005/29/WE z dnia 11 maja 2005 r. o nieuczciwych praktykach handlowych. Dyrektywa 2011/83/UE w sposób zupełny określa wymogi związane z zawieraniem umów poza lokalem przedsiębiorstwa. Art. 9 ust. 1a tejże dyrektywy stanowi, że:</p> <p><i>„1a. Państwa członkowskie mogą przyjąć przepisy, zgodnie z którymi okres na odstąpienie od umowy wynoszący 14 dni, o którym mowa w ust. 1, zostaje wydłużony do 30 dni w przypadku umów zawieranych w kontekście nieumówionych wizyt przedsiębiorcy w domu konsumenta lub wycieczek zorganizowanych przez przedsiębiorcę, których celem lub skutkiem jest promocja lub sprzedaż produktów konsumentom, z myślą o ochronie uzasadnionych interesów konsumentów w odniesieniu do agresywnych lub wprowadzających w błąd praktyk marketingowych lub sprzedażowych. Takie przepisy muszą być proporcjonalne, niedyskryminujące i muszą być uzasadnione ochroną konsumenta”.</i></p> <p>W naszym przekonaniu dyrektywa 2011/83 w sposób wyczerpujący reguluje tryb zawierania umów poza lokalem i przewiduje też jedyną możliwą opcję ochronną dla konsumenta w przypadku zawarcia takiej umowy podczas nieumówionej wizyty, którą jest wydłużenie terminu na odstąpienie od umowy.</p>
--	--	--

		<p>Przesądzenie o nieważności tak zawartej umowy stoi w sprzeczności w zupełną harmonizacją przepisów krajowych w tym zakresie.</p> <p>Dodatkowej argumentacji przeciwko proponowanemu rozwiązaniu dostarcza dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych. Warto tu przytoczyć wypowiedź Prezesa UOKiK wyrażoną w toku konsultacji publicznych (odpowiedź na uwagę nr 44, Stanowisko do uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (KONSULTACJE PUBLICZNE), Warszawa, 8.12.2021 r. https://legislacja.rcl.gov.pl/docs//2/12348651/12800332/12800333/dokument536462.pdf), gdzie Prezes UOKiK odpowiadając na zgłoszony przez stowarzyszenie konsumenckie postulat wyjaśnił, że: <i>„Nie można natomiast skonstruować dodatkowej stypizowanej nieuczciwej praktyki rynkowej ponieważ dyrektywa 2005/29/WE dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym stanowi harmonizację maksymalną”</i>. Tymczasem do konstruowania takiej praktyki dochodzi, tylko nie w tym konkretnym akcie prawnym, który transponuje dyrektywę. W odniesieniu do prounijnej wykładni TS UE już ponad 30 lat temu stwierdził, że obowiązek ten obejmuje również przepisy krajowe, które nie mają na celu implementacji dyrektyw bądź które istniały przed wejściem w życie określonej dyrektywy (TSUE w sprawie C-106/89 Marleasing).</p> <p>Szczególnie przemożny wpływ na różne dziedziny prawa występuje w przypadku dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych. Dyrektywa ta wprowadziła zamkniętą listę praktyk handlowych nieuczciwych w każdych okolicznościach, która stoi na przeszkodzie wszelkim przepisom krajowym ustanawiającym podobny zakaz. Przekonało się o tym również państwo polskie, ponieważ TS UE w wyroku z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie C-522/08 Telekomunikacja Polska uznał za sprzeczny z dyrektywą przepis prawa telekomunikacyjnego, który zakazywał uzależniania zawarcia umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych od zawarcia przez użytkownika końcowego umowy o świadczenie innych usług lub nabycia urządzenia u określonego dostawcy.</p> <p>Warto przy tym zwrócić uwagę, że cel tej regulacji jest taki sam jak w przytoczonym powyżej art. 9 ust. 1a dyrektywy 2011/83, czyli ochrona przed agresywnymi lub wprowadzającymi w błąd praktykami przedsiębiorców, co samo w sobie przesądza, że proponowana regulacja dotyczy praktyki rynkowej. Element zaskoczenia, który może towarzyszyć nieumówionej wizycie, może być zatem kwestionowany wyłącznie wówczas, kiedy jednocześnie doszło do wprowadzenia konsumenta w błąd (praktyka rynkowa wprowadzająca w błąd) lub nękania, przymusu lub bezprawny nacisk (agresywna praktyka rynkowa).</p>
--	--	---

		<p>Zakaz zawierania umów podczas nieumówionej wizyty per se będzie ewidentnie sprzeczny z dyrektywą o nieuczciwych praktykach handlowych.</p> <p>Należy również zadać pytanie, czemu służy wprowadzenie takiego zakazu? Zwracamy uwagę, że od 3 lipca 2021 r. przedsiębiorstwa energetyczne nie mogą zawierać umów poza lokalem przedsiębiorstwa z odbiorcami w gospodarstwach domowych (np. podczas wizyty przedstawiciela w domu odbiorcy). Powyższe faktycznie wyłączyło stosowanie TSA (tj. zmianę sprzedawcy EE) w taryfie G. W całym 2023¹ roku 17.780 konsumentów zdecydowało się na zmianę sprzedawcy. Jest to bardzo mała ilość w porównaniu sprzed zmiany. Dla przykładu tylko w I połowie 2020 r. zmiany takiej dokonało 24.306 odbiorców². Należy zatem spodziewać się takiego samego efektu na rynku telko.</p> <p>Poza wskazanym powyżej segmentem sprzedaży na rynku sieci finansowanych ze środków publicznych również na rynku usług stacjonarnych kanał ten jest wykorzystywany podobnej skali. Eekty regulacji będą miały skrajnie negatywny wpływ na konkurencję.</p>
Art. 284 ust. 5 PKE	<p>Wydanie decyzji zakazującej prowadzenia działalności telekomunikacyjnej z powodu naruszania warunków zawierania umów.</p> <p>Projekt przewiduje przyznanie Prezesowi UKE prawa do wydania decyzji zakazującej prowadzenia działalności</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p><i>5. W przypadku uporczywego naruszania obowiązków dotyczących zawierania umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej, o których mowa w ust. 1–4 oraz w art. 285–295, w szczególności przez wprowadzanie abonenta w błąd na etapie zawierania umowy przez dostawcę usług komunikacji elektronicznej lub podmiot działający w jego imieniu i na jego rzecz, Prezes UKE może, w drodze decyzji:</i></p> <p>1) <i>wydać publiczne ostrzeżenie wskazujące osobę odpowiedzialną za naruszenie prawa oraz, charakter tego naruszenia oraz <u>termin w jakim dostawca zobowiązany jest do jego zaniechania pod rygorem zastosowania uprawnienia z pkt 2), lub</u></i></p> <p>2) <i>po bezskutecznym upływie terminu wskazanego w ostrzeżeniu wydanym zgodnie z pkt 1), zakazać temu dostawcy usług wykonywania działalności telekomunikacyjnej na okres do 5 lat.</i></p>

¹ Źródło: <https://www.ure.gov.pl/pl/urząd/informacje-ogolne/aktualnosci/11701,W-2023-r-sprzedawce-pradu-zmienilo-blisko-26-tys-odbiorcow-Lacznie-od-2007-roku-.html>

² Źródło: <https://www.ure.gov.pl/pl/energia-elektryczna/zmiana-sprzedawcy-monit/8961,682-tys-odbiorcow-w-gospodarstwach-domowych-zmienilo-sprzedawce-pradu.html>

	<p>telekomunikacyjnej w przypadku naruszania przepisów o zawieraniu umów. Według projektu ustawy taka decyzja może być wydana bez żadnego ostrzeżenia.</p>	<p>Postulujemy, aby tak poważny środek był uzależniony od wcześniejszego ostrzeżenia. Projekt już teraz przewiduje wydanie ostrzeżenia. W naszym przekonaniu takie ostrzeżenie powinno obligatoryjnie poprzedzać wydanie decyzji.</p>
<p>Art. 286, 289 PKE</p>	<p>Struktura dokumentów abonenckich i odstąpienie od wymagań niewynikających z dyrektywy (czyli „pojedynczy dokument”).</p> <p>Projektowane rozwiązanie nakłada na operatorów obowiązek tworzenia „jednego dokumentu” informacji przedumownych, na potrzeby poszczególnych umów. Zgodnie z uzasadnieniem, dokument ten nie może przy tym zawierać postanowień o usługach, których abonent nie zakupił. Oznacza to de facto konieczność tworzenia dla każdej umowy zindywidualizowanych umów i regulaminów, co</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p>Art. 286</p> <p><i>1. Dostawca usług komunikacji elektronicznej innych niż usługi transmisji danych używane do świadczenia usług komunikacji maszyna-maszyna przedstawia informacje przedumowne w jasny i zrozumiały sposób w jednym wzorcu umownym albo w dwóch wzorcach, o których mowa w ust. 2. Informacje przedumowne nie mogą być przenoszone do innych wzorców umownych.</i></p> <p><i>2. Dostawca usług, o którym mowa w ust. 1, może zawrzeć informacje przedumowne określające:</i></p> <p><i>1) — zakres i warunki świadczenia usługi komunikacji elektronicznej — w regulaminie świadczenia usług komunikacji elektronicznej;</i></p> <p><i>2) — wszelkie ceny i opłaty za usługę komunikacji elektronicznej — w cenniku — i informacje te nie mogą być przenoszone do innych wzorców umownych.</i></p> <p>Art. 289</p> <p><i>1. W przypadku dodatkowych pakietów taryfowych lub dodatkowych opcji usług, o których mowa w art. 288 ust. 1 pkt 8, zamawianych w okresie obowiązywania umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej, jeżeli skorzystanie z nich nie wpływa na główne cechy usługi oraz wysokość opłaty abonamentowej, informacje o warunkach świadczenia tych dodatkowych pakietów taryfowych lub dodatkowych opcji usług mogą być zawarte w odrębnym wzorcu określającym warunki ich świadczenia.</i></p> <p><i>2. Skorzystanie z dodatkowych pakietów taryfowych lub dodatkowych opcji usług nie stanowi zmiany warunków umowy oraz nie wpływa na wysokość odszkodowania, o którym mowa w art. 305 ust. 1.</i></p> <p>Projektowana regulacja ograniczająca zakres stosowanych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych dokumentów abonenckich jest niezasadna z następujących przyczyn:</p>

<p>jest sprzeczne z istotą rynku masowego, jakim jest rynek telekomunikacyjny. Obecnie, wymagane prawem informacje mogą być zawarte w kilku regulaminach i reguła ta powinna zostać utrzymana.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1) Nieuzasadniona dyskryminacja sektorowa. W żadnej innej branży nie ingeruje się w strukturę dokumentów związanych z obsługą masowego rynku umów konsumenckich (brak analogicznych regulacji w sektorze bankowym, ubezpieczeniowym, dostawców usług internetowych). 2) Brak dostosowania do zasad funkcjonowania rynku masowego. Jak już wskazywano w jednym ze stanowisk konsultacyjnych, według raportów UKE o stanie rynku telekomunikacyjnego, w Polsce jest ok 16,2 mln użytkowników samego Internetu. 48% tych użytkowników (ok. 8 mln), to użytkownicy w sieciach stacjonarnych, a więc tacy którzy z całą pewnością korzystają z usług w modelu post-paid (w oparciu o umowę i abonament). Biorąc pod uwagę, że umowy są statystycznie zawierane na okres 2 lat, daje to ok. 4 mln umów rocznie w zakresie samej tylko usługi dostępu Internetu. Zakładając, że także część użytkowników sieci mobilnych posiada umowy w systemie post-paid, szacunkowa roczna liczba 5 mln zawieranych umów wydaje się szacunkiem raczej ostrożnym. Daje to ok. 13,5 tys. Umów dziennie w skali kraju. Nierealnym jest założenie, że każda z tych umów będzie przygotowana indywidualnie, gdyż czas niezbędny do obsługi pojedynczego klienta wydłużyłby się do wielu roboczogodzin. Jeżeli z kolei konsument miałby otrzymywać jakiś jeden standardowy dokument, to musiałby on być obszerniejszy niż suma aktualnie przekazywanych wzorców i obejmować też elementy nie dotyczące tego klienta (co wiązałoby się z obniżeniem transparentności). 3) Brak obowiązku ograniczania liczby wzorców w EKŁE. EKŁE nie zawiera zakazu korzystania z różnych dokumentów abonenckich, w tym regulaminów czy ogólnych warunków umów. Art. 102 EKŁE nie nakazuje doręczenia konkretnego dokumentu. Mowa jest tam wyłącznie o „przekazaniu informacji”. Identyczne sformułowanie zawiera także dyrektywa konsumencka (2011/83/UE) w art. 5 i 6. Przepisy te zostały implementowane w sposób pozostawiający wybór formy doręczenia informacji samemu przedsiębiorcy (z zachowaniem warunków przejrzystości i zrozumiałości). W kontekście nakazu harmonizacji zupełnej praw abonentów, wprowadzając tego typu wymóg, polski ustawodawca nie zrealizuje celu dyrektywy jakim jest rozwój jednolitego rynku i ujednoczenie regulacji abonenckich w krajach UE. <p>Sam mechanizm segmentacji informacji w różnych dokumentach abonenckich nie jest co do zasady zjawiskiem niekorzystnym dla użytkownika. Dobrze przeprowadzony pozwala pogodzić interes użytkownika (przejrzystość umowy) z interesem dostawcy (prosta i szybka obsługa umów masowych). Występujące nieprawidłowości indywidualne w tym zakresie nie powinny być podstawą do wprowadzania zakazów o charakterze ogólnym.</p> <p>Uwzględnienie uwagi wymaga usunięcia art. 289 PKE, który staje się zbędny.</p>
--	--

288 PKE	Określenie w umowie abonenckiej przestanek jej zmiany	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Art. 288 ust. 1 PKE</i> 1. Umowa o świadczenie usług komunikacji elektronicznej, w zakresie usług komunikacji elektronicznej innych niż usługi transmisji danych używane do świadczenia usług komunikacji maszyna-maszyna, zawierana z konsumentem w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej określa w szczególności: (...) <i>10) tryb i warunki dokonywania zmiany umowy, w tym okoliczności jej zmiany wskazane w art. 307-309 ustawy;</i> (...)</p> <p>Uzasadnienie przedstawiono w osobnym piśmie.</p>
290 PKE	Podawanie numeru MSISDN w ofercie pre-paid na trwałym nośniku	<p><u>Propozycja zmiany:</u> 1. Umowa o świadczenie usług przedpłaconych zawierana z konsumentem obejmuje informacje, o których mowa w art. 288 ust. 1: 1) pkt 3 – które dostawca usług komunikacji elektronicznej udostępnia w pakiecie startowym usługi przedpłaconej; 2) pkt 2, 4, 5, 8–10, 13 i 14 – które dostawca usług komunikacji elektronicznej udostępnia w postaci łatwych do pobrania dokumentów, ze wskazaniem ich źródła kierującego bezpośrednio do tych dokumentów, z pouczeniem o konieczności ich pobrania i utrwalenia w celu zachowania możliwości ich późniejszego odtworzenia w niezmienionej postaci, dla celów dowodowych.</p> <p>Numer przydzielony abonentowi usług przedpłaconych ma być udostępniony na trwałym nośniku. Izba pragnie zwrócić uwagę, że w obiegu są już dostępne karty e-sim, które nie są udostępniane na fizycznych nośnikach, jakim jest starter, co wyklucza udostępnianie abonentowi numeru MSISDN przy wykorzystaniu kart e-sim na trwałym nośniku.</p>
292, 341 PKE	Udogodnienia dla osób z niepełnosprawnościami	<p><u>Uwaga kierunkowa</u></p> <p>Zwracamy uwagę, że przepisy dotyczące udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami powinny zostać uzgodnione z projektami aktów prawnych wdrażających dyrektywę (UE) 2019/882 (EAA). Ustawa wdrażająca powyższą dyrektywę posiada numer w wykazie prac legislacyjnych UC4 (ostatnia wersja</p>

		z 16 lutego br.). Należy ustalić relację regulacji wdrażającej EEA do przepisów PKE dotyczących dostępności usług dla osób z niepełnosprawnościami.
Art. 294 PKE	Umowy z abonentami będącymi przedsiębiorcami, zawierane w toku indywidualnych negocjacji	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Art. 294 ust. 2. Do umowy, o której mowa w ust. 1, a także umowy zawartej z abonentem o którym mowa w art. 293 ust. 1, który wyraził zgodę, o której mowa w art. 293 ust. 2, nie stosuje się przepisów art. 285-288, 301, 302 ust. 1, 303 ust. 2-3, art. 304 oraz art. 305 ust. 3, jeżeli warunki umowy ustalane są indywidualnie.</i></p> <p>Większość obowiązków jakie PKE nakłada na dostawców usług komunikacji elektronicznej, obejmuje także obowiązki w odniesieniu do abonentów, zawierających umowy negocjowane indywidualnie, podczas gdy taka regulacja wykracza poza EKŁE. Umowy takie zawierane są w szczególności z podmiotami, prowadzącymi działalność gospodarczą o znaczących rozmiarach, najczęściej w formie spółek kapitałowych („abonenci B2B”). Niejednokrotnie oferta przygotowywana dla takich abonentów uwzględnia szereg parametrów (liczonych nawet w setki) zarówno dotyczących ceny, jak i innych warunków, w szczególności czas obowiązywania umowy, zasady odpowiedzialności, zasady rozwiązywania umowy, termin rozpoczęcia świadczenia usług, poziom jakości usług itd. Ponadto podmioty takie bardzo często dysponują własnymi projektami umów, które przewidują postanowienia uwzględniające potrzeby takiego klienta oraz chronią jego interesy.</p> <p>Te same argumenty dotyczą także mniejszych przedsiębiorców, którzy jednak świadomie rezygnują ze standardowej oferty dostawcy usług telekomunikacyjnych i oczekują przedstawienia im umowy na warunkach indywidualnie dostosowanych do ich potrzeb. Stoimy zatem na stanowisku, że jeżeli klient, będący mikro przedsiębiorcą lub małym przedsiębiorcą, świadomie rezygnuje z uprawnień konsumenckich określonych w art. 293 PKE i przystępuje do indywidualnego negocjowania szczególnych i dostosowanych do jego potrzeb warunków umowy, to do takiej sytuacji powinny znajdować zastosowanie takie same reguły jak do średnich i dużych przedsiębiorców. Sytuacja taka jest korzystna dla tej grupy klientów, gdyż pozwala np. zaproponować dłuższy okres obowiązywania umowy lub subsydiowanie w cenie usługi kosztów drogich, niestandardowych przyłączeń, co nie będzie możliwe w przypadku konieczności stosowania np. reguł rozwiązania umowy określonych w art. 305 PKE.</p>

		<p>Mając na uwadze powyższe wskazujemy, że zastosowanie niektórych przepisów skierowanych przede wszystkim do konsumentów wobec indywidualnie negocjowanych umów, jest niemożliwe lub stanowi zbytnie obciążenie zarówno dla abonentów, jak i przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W związku z faktem, że ceny usług są indywidualnie negocjowane, gdyż przede wszystkim zależą od indywidualnych wymagań abonenta B2B, brak jest uzasadnienia do obejmowania abonentów B2B następującymi regulacjami wprost odnoszącymi się do cen lub warunków umowy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 285-288 – stosowanie informacji przedumownych oraz podsumowania warunków umowy, 2) art. 302 ust. 1 - ograniczenie okresów obowiązywania umowy, 3) art. 303 ust. 2-3 - obowiązek informowania o najkorzystniejszej ofercie.
305 PKE	<p>Wysokość odszkodowania za rozwiązanie umowy przez abonenta lub z winy abonenta.</p> <p>Obecne rozwiązanie ogranicza możliwość odszkodowania za zerwanie umowy przez abonenta lub z winy abonenta do 50% pozostałych do zapłaty (do końca rozwiązywanej umowy) opłat abonamentowych.</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Art. 305 ust. 3. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, nie może przekroczyć:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> 1) z tytułu usługi telekomunikacyjnej – połowy sumy części opłaty abonamentowej lub innej okresowej opłaty stanowiącej opłatę za tę usługę, wskazanej w art. 288 ust. 1 pkt 6 lit. a lub art. 294 ust. 1 pkt 3 lit. a, które abonent powinien uiścić do czasu zakończenia obowiązywania umowy; 2) (...). <p>Przedstawiony do konsultacji publicznych projekt PKE ogranicza kwotę odszkodowania z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy przez abonenta zasadniczo do połowy sumy opłat abonamentowych, jaką abonent powinien uiścić do czasu zakończenia obowiązywania umowy. Rozwiązanie takie jest wprost i w sposób oczywisty niezgodne z EKŁE.</p> <p>Logika przyjęta w EKŁE jest następująca:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Jako zasadę przyjmuje się nierozwiązywalność umów terminowych (z zastrzeżeniem wyjątkowych sytuacji zmian warunków umowy lub niedostatecznej jakości usług – o czym szczegółowo niżej). Wynika to z art. 106 ust. 1 EKŁE. Taka jest istota okresu zobowiązania. 2) EKŁE przyznaje w pojedynczych przypadkach prawo użytkownikom końcowym do rozwiązania umowy, przesądzając że w tych przypadkach nie muszą płacić odszkodowania (rekompensaty) (art. 105 ust. 6 EKŁE). Dotyczy to jednak wyłącznie przypadków uregulowanych w EKŁE lub prawie krajowym. EKŁE przyznaje prawo wcześniejszego rozwiązania umowy wyłącznie w przypadkach otrzymania informacji o zmianie warunków umów (art. 105 ust. 4 EKŁE) oraz naruszeń dostawcy w zakresie uzgodnionej jakości usług (art. 105 ust. 4 EKŁE). Jeśli chodzi o przepisy prawa krajowego, to zgodnie z motywem (273) EKŁE „Państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość

		<p>utrzymania lub wprowadzenia - ze względu na uwarunkowania krajowe, takie jak poziomy konkurencji i stabilność inwestycji sieciowych - przepisów dotyczących krótszego maksymalnego okresu trwania umowy oraz pozwolenia konsumentom na zmianę planu taryfowego lub rozwiązanie umowy przed upływem okresu jej obowiązywania bez ponoszenia dodatkowych kosztów". Polski ustawodawca nie skorzystał z tej możliwości. Co jest zresztą słuszne: poziom konkurencji oraz ciągła budowa inwestycji sieciowych nie stanowią przesłanek do wprowadzenia takiej możliwości.</p> <p>3) W związku z faktem, że EKŁE nie przewiduje prawa rozwiązania umowy terminowej w innych okolicznościach niż wskazane w art. 105 ust. 6 EKŁE, ewentualne wprowadzenie takiej możliwości w prawie krajowym może nastąpić wyłącznie pod warunkiem zapewnienia dostawcy prawa do uzyskania korzyści, które otrzymałby w przypadku wykonania umowy.</p> <p>Z uwagi na poziom harmonizacji (art. 101 ust. 1 EKŁE: „Państwa członkowskie nie utrzymują w swoim prawie krajowym ani do niego nie wprowadzają przepisów dotyczących ochrony użytkowników końcowych, odbiegających od art. 102-115, w tym bardziej lub mniej rygorystycznych przepisów w celu zapewnienia różnego poziomu ochrony, chyba że przepisy niniejszego tytułu stanowią inaczej”) proponowane rozwiązanie jest w sposób oczywisty sprzeczne z EKŁE.</p>
Art. 307 PKE	Zmiana warunków umowy abonenckiej związana ze wzrostem opłat usług hurtowych	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Art. 307 PKE</i> 1. Dostawca usług komunikacji elektronicznej może dokonać jednostronnej zmiany warunków umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej w przypadku, gdy: 1) konieczność wprowadzenia zmian wynika bezpośrednio: a) ze zmiany przepisów prawa, b) z decyzji <u>lub zaleceń pokontrolnych Prezesa UKE,</u> 2) <u>wprowadzenie zmian jest związane:</u> a) ze zmianą stawek podatku od towarów i usług; b) z decyzją lub inną czynnością Prezesa UKE związanymi z określaniem wysokości opłat za usługi hurtowe wykorzystywane do świadczenia publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej, (...)</p> <p>Uzasadnienie przedstawiono w osobnym piśmie.</p>

Art. 308 PKE	Zmiana warunków umowy abonenckiej zawartej na czas określony	<p><u>Propozycja zmiany:</u> Usunięcie art. 308 PKE.</p> <p>Uzasadnienie przedstawiono w osobnym piśmie.</p>
Art. 309 ust. 1 PKE	Okoliczności zmiany warunków umowy abonenckiej	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Art. 309. 1. Dostawca usług komunikacji elektronicznej może dokonać jednostronnej zmiany warunków umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej zawartej na czas <u>określony, nieokreślony lub umowy, o której mowa w art. 303 ust. 1, jeżeli możliwość wprowadzania zmiany przewidziano w treści umowy, określając w umowie okoliczności, w których zmiana może nastąpić w przypadku wystąpienia przewidzianych w treści umowy okoliczności, w szczególności takich jak:</u></i></p> <ul style="list-style-type: none"> <i>a) <u>okoliczności określone w art. 307 ust. 1 ustawy,</u></i> <i>b) <u>zmiana wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych,</u></i> <i>c) <u>wzrost cen towarów i usług związanych ze świadczoną usługą,</u></i> <i>d) <u>wzrost obciążeń publicznoprawnych,</u></i> <i>e) <u>wzrost kosztów ogólnych prowadzenia działalności i obsługi klienta,</u></i> <i>f) <u>zmiana orzecznictwa lub zmiana interpretacji prawa wyrażona w komunikatach lub wytycznych organów administracji publicznej, w zakresie dotyczącym zasad świadczenia usługi,</u></i> <i>g) <u>poniesienie istotnych nakładów inwestycyjnych na rozwój sieci lub zwiększenie jakości świadczonych usług,</u></i> <i>h) <u>usunięcie z oferty usługi lub zmiana jej parametrów z powodu zmian technologicznych lub organizacyjnych.</u></i> <p>Uzasadnienie przedstawiono w osobnym piśmie.</p>
Art. 309 ust. 4 PKE	Uregulowanie waloryzacji opłat w umowie abonenckiej	<p><u>Propozycja zmiany:</u> Wnosimy o dodanie w art. 309 ust. 4 o następującym brzmieniu: „Umowa o świadczenie usług komunikacji elektronicznej może przewidywać, że ustalone nią opłaty abonamentowe lub inne opłaty okresowe za świadczone usługi komunikacji elektronicznej lub usługi towarzyszące podlegają okresowej waloryzacji w oparciu o obiektywny i niezależny od woli stron miernik wartości, w szczególności wskaźnik zmian cen towarów i usług konsumpcyjnych publikowany w oparciu o przepisy o statystyce publicznej. Waloryzacja dokonana na zasadach określonych w zd. pierwszym nie stanowi zmiany umowy o świadczenie usługi komunikacji elektronicznej. Ust. 2-3 nie stosuje się.”</p>

		Uzasadnienie przedstawiono w osobnym piśmie.
Art. 318 ust. 1 PKE	<p>Narzędzie do monitorowania zużycia usługi.</p> <p>Obowiązek dostarczenia narzędzia powoduje duże koszty dostosowania systemów bilingowych telefonii stacjonarnej. O ile ust. 2 przewiduje dopuszczalne 48h opóźnienie aktualności danych, które niweluje problem, o tyle nie przewidziano takiego rozwiązania w ust. 1.</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p><i>1. Dostawca usługi dostępu do internetu lub usługi komunikacji interpersonalnej rozliczanych w oparciu o czas albo ilość wykorzystanych danych lub jednostek taryfikacyjnych zapewnia konsumentowi narzędzie umożliwiające monitorowanie oraz kontrolowanie wykorzystania tych usług, obejmujące dostęp do aktualnych informacji w tym zakresie. <u>W przypadku dostawcy usługi komunikacji interpersonalnej wykorzystującej numery, świadczonej w publicznie dostępnej stacjonarnej sieci telekomunikacyjnej, za informację aktualną uważa się informację obrazującą stan nie późniejszy niż 48 godzin.</u></i></p> <p>Alternatywnie:</p> <p><i>„3. W przypadku usługi komunikacji interpersonalnej wykorzystującej numery świadczonej w stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej nie ma zastosowania obowiązek, o którym mowa w ust. 2 pkt 1), a obowiązek, o którym mowa w ust. 2 pkt 2), realizowany jest nie później niż 48 godzin od momentu całkowitego wykorzystania tego limitu. Narzędzie, o którym mowa w ust. 1 zapewniane przez dostawca usługi komunikacji interpersonalnej wykorzystującej numery świadczonej w stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej daje konsumentom dostęp do informacji, nie później niż 48 godzin od momentu zrealizowania usługi”.</i></p> <p>Wbrew temu, co wynika z Uzasadnienia do ustawy („Artykuł 318 stanowi implementację art. 102 ust. 5 EKŁE dotyczącego zapewniania konsumentom narzędzia monitorowania i kontrolowania wykorzystania usług obejmującego dostęp do aktualnych informacji w tym zakresie”) transpozycja przekracza zakres wynikający z Kodeksu.</p> <p>Zgodnie z art. 102 ust. 5 EKŁE „W przypadku gdy usługi dostępu do internetu lub publicznie dostępne usługi łączności interpersonalnej są rozliczane w oparciu o czas albo ilość wykorzystanych danych lub jednostek, ich dostawcy oferują konsumentom narzędzie pozwalające monitorować i kontrolować wykorzystanie każdej z tych usług. Narzędzie to obejmuje dostęp do aktualnych informacji dotyczących poziomu wykorzystania usług uwzględnionych w planie taryfowym. W szczególności dostawcy powiadamiają konsumentów przed osiągnięciem pułapów zużycia ilości danych, ustalonych przez właściwe organy</p>

w porozumieniu, w stosownych przypadkach, z krajowymi organami regulacyjnymi i zawartych w ich planach taryfowych i gdy usługa zawarta w ich planie taryfowym zostanie w pełni wykorzystana”.

W tym zakresie należy wskazać, że EKŁE w zakresie dostępu do aktualnych danych narzędzie ma zastosowanie jedynie w przypadku pakietów usług.

W przypadku zdefiniowania narzędzia jest mowa jedynie o narzędziu służącym do monitorowania i kontrolowania zużycia.

Zwracamy uwagę na motyw 266, w którym wskazano, że „Użytkownicy końcowi często nie są świadomi kosztów swoich praktyk konsumpcyjnych lub mają trudność z określeniem czasu użytkowania lub zużycia danych przy korzystaniu z usług łączności elektronicznej. Aby zwiększyć przejrzystość i umożliwić lepsze kontrolowanie budżetu przeznaczanego na łączność, należy zapewnić użytkownikom końcowym udogodnienia, które umożliwią im śledzenie zużycia **w odpowiednim czasie**”.

Dyrektywa zatem daje możliwość zdefiniowania tej aktualności.

Z powyższego wynika, że:

- 1) narzędzie w zakresie dostępu do aktualnych danych ma dotyczyć usług rozliczanych w pakietach taryfowych (czyli głównie pakietach minut). Intencją było i jest umożliwienie użytkownikom kontroli wykorzystania danego pakietu;
- 2) dostęp do danych poza pakietami ma być zapewniony w odpowiednim czasie.

Rozwiązania przyjęte w art. 311 Projektu nakazują przedsiębiorcom telekomunikacyjnym stworzenie od podstaw narzędzia pozwalającego monitorowanie oraz kontrolowanie wszelkich usług głosowych rozliczanych w oparciu o czas, czyli wszystkich usług, a nie tylko usług rozliczanych w pakietach.

Jest to nowy obowiązek, który jest szczególnie kosztowny i dotkliwy dla operatorów sieci stacjonarnych. W uzasadnieniu wskazano, że „Dotychczasowe przepisy Pt przewidywały zbliżony obowiązek dostawcy usług w postaci informowania abonenta o przekroczeniu limitu transmisji danych w ramach wykupionego pakietu”.

W przypadku usług świadczonych przez operatorów stacjonarnych chodzi o nowy obowiązek.

	<p>Implementacja (nawet ograniczonej do usług rozliczanych w pakietach taryfowych) funkcjonalności będzie kosztować każdego operatora stacjonarnego (w zależności od skali) od kilkudziesięciu do kilkuset tysięcy złotych.</p> <p>Rozwiązania techniczne jakie stosują operatorzy sieci stacjonarnych nie są dostosowane do takich wymogów. Wymaga to znacznych nakładów zarówno w warstwę software jak i hardware (np. systemy billingowe, centrale telefoniczne przeważnie nie mają funkcji on line).</p> <p>Obecne sieci stacjonarne nie są zatem przystosowane do wykonania powyższego obowiązku według jego literalnego brzmienia, tj. z przystosowaniem do informowania abonenta w czasie zbliżonym do rzeczywistego, o aktualnym poziomie zużycia usług, z których korzysta. Wynika to z przyczyn natury technicznej, tj.:</p> <ol style="list-style-type: none">1) parametrów i sposobu działania central powszechnie używanych do budowy sieci, które zakładają przesyłanie danych z opóźnieniem;2) architektury złożonych systemów billingowych, w których wymiana danych pomiędzy poszczególnymi modułami następuje w cyklach (art. dobowym), co uniemożliwia bieżące i stałe aktualizowanie wartości. <p>Wprowadzenie zmian literalnie zgodnych z projektowanym art. 318 PKE wymuszałoby nie tylko zmiany w systemach billingowych, ale ich całkowitą przebudowę.</p> <p>Proponowane rozwiązanie jest również nielogiczne biorąc pod uwagę:</p> <ol style="list-style-type: none">1) niewspółmierne korzyści społeczne (nie ma popytu na takie usługi);2) schyłkowość usług stacjonarnych; <p>Usługi głosowe w sieciach stacjonarnych są rynkiem regularnie zmniejszającym się, i to również jeśli chodzi o cenę za połączenie.</p> <p>Jeśli przedsiębiorcy będą zmuszeni do implementacji tego rozwiązania, to w istocie spowoduje trzy zasadnicze perturbacje rynkowe:</p>
--	---

- 1) wzrost cen usług stacjonarnych – to naturalna konsekwencja wzrostu nakładów na przystosowania tej usługi do wymogów narzędzia monitorującego;
- 2) przyspieszone wygaszania tej usługi – część przedsiębiorców, by uniknąć obciążających inwestycji całkowicie zrezygnuje z tej usługi. W istocie, ci abonenci, będą zmuszeni wybrać najbliższy substytut usługi stacjonarnej, i przejdą do operatorów mobilnych. To w sensie równowagi rynkowej, jest raczej niekorzystnym zjawiskiem (migracja do usług stacjonarnych do mobilnych powinna być wynikiem zjawiska niezaburzonej konkurencji rynkowej, a nie wymuszanych nakładów windujących cenę),
- 3) całkowita rezygnacja części abonentów z usług stacjonarnych we względu na wzrost ceny (w wyniku wzrostu nakładów przerzuconych na abonentów). Główną ofiarą takiego zjawiska będą seniorzy i osoby o niewielkich dochodach - ci bowiem głównie korzystają z tych usług. Są to osoby najbardziej zagrożone wykluczeniem społecznym (cyfrowym), dla których migracja na droższe usługi mobile może być zbyt kosztowna. W istocie więc powiększymy grupę wykluczoną cyfrowo (a to stoi w sprzeczności z celami Kodeksu).

Z uwagi na powyższe prosimy o ograniczenie w Projekcie zakresu Kodeksu obowiązków w przypadku przedsiębiorców stacjonarnych do usług rozliczanych poza pakietem.

Wprowadzenie zmian literalnie zgodnych z projektowanym art. 318 PKE wymuszałoby nie tylko zmiany w systemach bilingowych, ale ich całkowitą przebudowę.

Wprowadzenie prawnie dopuszczalnego buforu opóźnienia, w jakim informacja może zostać przekazana, pozwala wyeliminować powyższe problemy oraz dostosować obecnie wykorzystywane systemy do wykonania obowiązku z art. 318 PKE. Podkreślamy przy tym, że proponowana zmiana nie prowadzi do sprzeczności z EKŁE. Dyrektywa posługuje się w zakresie narzędzia do monitorowania zużycie pojęciem „aktualnej” informacji. Pojęcie to nie zostało zdefiniowane. Oznacza to, że „aktualność” informacji przekazywanej abonentowi powinna być oceniana w sposób racjonalny, z uwzględnieniem ograniczeń technicznych szeroko stosowanych systemów billingowych. W celu uniknięcia wątpliwości na etapie stosowania prawa, zasadne jest doprecyzowanie, że w przypadku usługi telefonii stacjonarnej walor

		<p>„aktualności” jest obejmuje 48 godzinny bufor pomiędzy wystąpieniem zużycia, a aktualizacją systemów bilingowych.</p>
<p>Art. 322 PKE</p>	<p>Wymiana komunikatów na potrzeby realizacji uprawnienia, o którym mowa w art. 319</p>	<p>Operatorzy telekomunikacyjni prowadzą obecnie zaawansowane prace przygotowujące uruchomienie systemu, bez angażowania Regulatora. Zwracamy się o wprowadzenie przepisów umożliwiających działanie na zasadzie samoregulacji – podobnie jak w przypadku bezpłatnego narzędzia porównawczego. Zgodnie z projektem – dopiero analiza i stwierdzenie braku narzędzia porównawczego implikują obowiązek Prezesa UKE do przygotowania narzędzia. Podobny mechanizm mógłby zostać wdrożony w dla narzędzia wymiany komunikatów w związku z zapewnieniem ciągłości świadczenia usługi.</p> <p>art. 322 PKE - „1. <u>Prezes UKE analizuje, czy operatorzy oraz dostawcy usług mają dostęp do systemu teleinformatycznego służącego do wymiany komunikatów między operatorami lub dostawcami usługi dostępu do internetu na potrzeby realizacji uprawnienia, o którym mowa w art. 319.</u></p> <p><u>2. Wyniki analizy, o której mowa w pkt 1, Prezes UKE udostępnia na stronie podmiotowej BIP UKE nie rzadziej niż co 36 miesięcy.</u></p> <p><u>3. Jeżeli analiza, o której mowa w ust. 1, wykazała, że operatorzy oraz dostawcy usług nie mają dostępu do systemu teleinformatycznego służącego do wymiany komunikatów między operatorami lub dostawcami usługi dostępu do internetu na potrzeby realizacji uprawnienia, o którym mowa w art. 319, Prezes UKE zapewnia funkcjonowanie systemu teleinformatycznego służącego do wymiany komunikatów między operatorami lub dostawcami usługi dostępu do internetu na potrzeby realizacji uprawnienia, o którym mowa w art. 319.</u></p> <p><u>4. System, o którym mowa w ust. 1, może być zintegrowany z systemem, o którym mowa w art. 338 ust. 3.</u></p> <p><u>5. Prezes UKE zarządza systemem teleinformatycznym, o którym mowa w ust. 1, oraz jest uprawniony do przetwarzania zgromadzonych w nim informacji i danych w celach związanych z zapewnieniem funkcjonalności systemu.</u></p> <p><u>6. Prezes UKE udostępnia usługi sieciowe zapewniające dostęp do systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając liczbę abonentów obsługiwanych przez dostawców usługi dostępu do internetu.</u></p> <p><u>7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, organizację i funkcjonowanie systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 1, oraz sposób wymiany informacji między operatorami lub dostawcami usługi dostępu do internetu zapewniający ciągłość świadczenia usługi dostępu do internetu, biorąc pod uwagę ciągłość działania systemu oraz potrzebę wspierania obsługi zmiany dostawcy usługi dostępu do internetu i zapewnienie ciągłości świadczenia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego usług</u></p>

		<p>telekomunikacyjnych, dostarczania sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia powiązanych usług, a także ograniczenia w korzystaniu przez operatorów i dostawców usługi dostępu do internetu z usług sieciowych, o których mowa w ust. 4.</p>
Art. 327 PKE	<p>Limit czasu świadczenia usługi przez dotychczasowego dostawcę w przypadku nieudanego przeniesienia numeru.</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p>2. W przypadku gdy dotychczasowy dostawca usługi wznawia lub kontynuuje świadczenie usługi na podstawie wypowiedzianej umowy, zakończenie jej obowiązywania następuje z chwilą rozpoczęcia świadczenia usługi przez nowego dostawcę usługi, jednak w terminie nie dłuższym niż przez 30 dni od dnia, w którym nastąpić miało przeniesienie numeru.</p> <p>Odmienne niż ma to miejsce obecnie, według projektu PKE niepowodzenie procesu przeniesienia numeru będzie skutkowało utratą przez abonenta usług telekomunikacyjnych. Zgodnie z art. 320 PKE dotychczasowy dostawca kończy świadczenie usług w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia, w którym miało nastąpić przeniesienie numeru. Tymczasem obecne przepisy oparte są o zasadę, że abonent nie utraci usług nawet jeśli proces przeniesienia numeru nie dojdzie do skutku. Uważamy, że dotychczasowe podejście powinno być kontynuowane.</p>
Art. 332 w zw. z art. 293 ust. 1 PKE	<p>Obowiązek zwrotu niewykorzystanych środków pre-paid i zagadnienia procesowe (w tym obowiązek umożliwienia podania rachunku w każdym punkcie rejestracji kart SIM).</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p>Art. 332 1. W przypadku wygaśnięcia ważności konta, rozumianego jako utrata możliwości odbierania połączeń przychodzących w ramach umowy o świadczenie usług przedpłaconych, oraz w przypadku zmiany dostawcy usługi komunikacji głosowej wraz z przeniesieniem przydzielonego numeru, dostawca usługi komunikacji głosowej zwraca konsumentowi, na jego wniosek, pozostałe na koncie środki z doładowań.</p> <p>(...)</p> <p>4. Konsument może podać dostawcy usługi komunikacji głosowej numer rachunku bankowego lub numer rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w celu skorzystania z uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, w trakcie podawania danych, o których mowa w art. 297 ust. 1, lub w późniejszym czasie. Podanie numeru rachunku oznacza złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>(...)</p> <p>8. Dostawcy usługi komunikacji głosowej corocznie, w terminie do dnia 30 kwietnia, przekazują na wyodrębniony rachunek UKE środki z doładowań, do których w poprzednim roku kalendarzowym wygaste uprawnienie konsumenta, o którym mowa w ust. 1, pomniejszone o odprowadzony od nich podatek od towarów i usług.</p>

~~9. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 7, środki z doładowań, o których mowa w ust. 8, stanowią przychód Funduszu.~~

~~10. Prezes UKE corocznie, w terminie do dnia 31 maja, przekazuje na rachunek Funduszu środki z doładowań, o których mowa w ust. 8. Środki z doładowań, w wysokości wskazanej przez ministra właściwego do spraw informatyzacji, dysponent Funduszu przekazuje Narodowemu Funduszowi Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie lub dofinansowanie świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie profilaktyki i leczenia problemowego korzystania z nowych technologii cyfrowych przez dzieci i młodzież. Finansowanie lub dofinansowanie tych świadczeń następuje zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 146).~~

~~11. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do środków z doładowań, o których mowa w ust. 8, stosuje się odpowiednio przepisy działu III rozdziałów 5, 6, 7–9 oraz 13–15 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Uprawnienia organów podatkowych określone w tych przepisach przysługują Prezesowi UKE.~~

~~12. Do środków z doładowań, o których mowa w ust. 8, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.~~

~~(...)~~

Art. 293 ust. 1.

~~1. Przepisy art. 285–288, art. 292, art. 302 ust. 1, art. 306 ust. 1 i 3, art. 318 oraz art. 332 stosuje się odpowiednio do użytkownika końcowego abonenta będącego mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub organizacją pozarządową w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2023 r. poz. 571), chyba że wyraził on, najpóźniej w chwili zawarcia umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej, zgodę na to, że przepisy te nie będą miały do niego zastosowania.~~

Regulacja dotycząca zwrotu niewykorzystanych przez konsumentów środków w systemie przedpłaconym (prepaid) została umieszczona w art. 106 EKŁE, zatytułowanym „Zmiana dostawcy i przenoszenie numerów”. Już sam ten fakt oznacza, że intencją autorów dyrektywy było, aby zwrot środków prepaid następował wyłącznie przy zmianie dostawcy usług komunikacji elektronicznej.

Art. 106 ust. 6 akapit 3 zobowiązuje dostawców usług:

- 1) do zwrotu wszelkiego pozostałego salda na rzecz konsumentów korzystających z usług w systemie przedpłać,
- 2) zwrot następuje po złożeniu wniosku przez konsumenta,

		<p>3) zwrot może podlegać opłacie, o ile zostało to określone w umowie,</p> <p>4) opłaty związane ze zwrotem mają być proporcjonalne i współmierne do rzeczywistych kosztów ponoszonych przez dotychczasowego dostawcę w związku ze zwrotem.</p> <p>Przepisy projektu PKE wykraczają daleko poza zakres wymagany przez dyrektywę EKŁE. Wprowadzają one de facto zupełnie nową, niejasną regulację, nie znajdującą jakichkolwiek podstaw w przepisach samej dyrektywy. W szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rozszerzenie prawa do uzyskania zwrotu na abonentów będących mikro lub małymi przedsiębiorcami bądź organizacjami pozarządowymi, 2) przekazywanie środków, po które nie wnioskuje abonent, na Fundusz Szerokopasmowy, 3) możliwość podania numeru rachunku bankowego, na który ma zostać dokonywany automatycznie zwrot, już podczas rejestracji karty SIM tj. sklepach spożywczych, stacjach benzynowych, salonach prasowych oraz innych punktach sprzedaży detalicznej, w których można zakupić starter prepaid. <p>Wskazać należy, że z takim rozwiązaniem wiążą się zagrożenia dot. dostępu do takich danych przez osoby trzecie. Wdrożenie nowych przepisów oznaczać będzie też konieczność zmiany systemów informatycznych każdego z takich podmiotów. Czasochłonność i koszty związane z tym przedsięwzięciem mogą prowadzić do wzrostu kosztów usług, a nawet do ograniczenia dostępności placówek umożliwiających rejestrację kart SIM.</p> <p>Ponadto propozycja podawania numeru konta bankowego wydaje się stać w sprzeczności z szeroko komunikowaną ostatnio ustawą o ograniczeniu skutków kradzieży tożsamości, która zobowiązywać będzie od 1 czerwca 2024 r. dostawców usług telekomunikacyjnych do odpytywania rejestru zastrzeżeń PESEL podczas wymiany karty SIM, czy dany numer PESEL nie jest zastrzeżony i odmówić takiej wymiany w razie istnienia takiego zastrzeżenia. W naszej ocenie wdrożenie zmian związanych z możliwością podawania numeru konta bankowego, np. w punkcie typu Żabka, stworzyć będzie przede wszystkim dla samych abonentów niebezpieczeństwo związane z utratą danych osobowych, czy właśnie kradzieżą tożsamości, nie wspominając już o całym szeregu skarg, jakie mogą pojawić się w trakcie świadczenia usług, związanych z błędnym podaniem numeru konta bankowego, czy też zmianą numeru konta.</p> <p>Dodatkowo projektodawca wprowadził dla ww. zmian zaledwie 3-miesięczne vacatio legis, co oznacza skrócenie o połowę okresu vacatio legis dla całości ustawy przewidzianego w projekcie ustawy PKE.</p>
Art. 343 ust. 3 PKE	Podwyższenie wysokości domyślnego progu	<u>Propozycja zmiany:</u>

	<p>kwotowego dla usług z dodatkowym świadczeniem z kwoty 35 zł na 70 zł</p>	<p><i>Art. 343. [...] 3. W przypadku gdy abonent nie określił progu kwotowego, o którym mowa w ust. 2, próg ten wynosi 35 70 zł dla każdego okresu rozliczeniowego, a w przypadku jego braku – dla każdego miesiąca kalendarzowego. Izba postuluje podwyższenie wysokości domyślnego progu kwotowego dla usług z dodatkowym świadczeniem (tzw. „usług Premium”) z kwoty 35 zł na 70 zł.</i></p> <p>Obowiązujący obecnie domyślny próg kwotowy 35 zł dla usług Premium został wprowadzony w grudniu 2018 roku. Przez te 5 lat siła nabywcza pieniądza mocno zmalała, nastąpił wzrost cen usług cyfrowych i świadczeń dodatkowych oferowanych w ramach usług Premium. Przykładowo: opłata za wysłanie wiadomości SMS Premium w ramach serwisów takich jak loterie, głosowania, wpłaty na fundacje itp. w 2018 zł wynosiła 2 zł netto, a obecnie zdecydowana większość serwisów świadczona jest na numerach Premium, dla których opłata za wysłanie wiadomości SMS wynosi 3 zł netto (wzrost o 50%).</p> <p>Zbyt niski próg kwotowy 35 zł powoduje u części abonentów dezorientację w związku z brakiem zrozumienia dlaczego nie mogą skorzystać z danej usługi Premium. Abonenci dzwonią do BOK, składają reklamacje lub w ogóle przechodzą na inną metodę płatności np. BLIK. Jest to niekorzystne zarówno dla abonentów, jak i przedsiębiorców telekomunikacyjnych.</p> <p>Dla porównania limit na pojedynczą transakcję (w tym usługę Premium) wynikający z dyrektywy PSD2 implementowanej przez ustawę o usługach płatniczych wynosi 50 EUR, a zatem kwota 35 zł wydaje się być bardzo niska.</p>
<p>Art. 351- 352 oraz art. 446 PKE</p>	<p>Ograniczenie regulacji dotyczącej usługi fakultatywnego obciążania rachunku („UFOR”) do nałożenia na dostawców komunikacji elektronicznej obowiązku nieodpłatnego zablokowania na żądanie abonenta możliwości</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p><i>Art. 351. 1. <u>Dostawca usług komunikacji elektronicznej jest obowiązany, na żądanie abonenta, do nieodpłatnego zablokowania abonentowi możliwości korzystania z usługi fakultatywnego obciążania rachunku. Świadczenie usługi fakultatywnego obciążania rachunku wymaga uzyskania uprzedniej zgody abonenta na uruchomienie tej usługi. Dostawca usług komunikacji elektronicznej utrwała i doręcza abonentowi, na trwałym nośniku, wyrażoną zgodę.</u></i></p> <p><i>2. Zgoda, o której mowa w ust. 1, może zostać udzielona przez wybór progu kwotowego dla usługi fakultatywnego obciążania rachunku dla każdego okresu rozliczeniowego, a w przypadku jego braku – dla każdego miesiąca kalendarzowego.</i></p>

<p>korzystania z usługi fakultatywnego obciążania rachunku (opt-out) oraz do pozostawienia obowiązku autoryzacji transakcji przez abonenta.</p>	<p>3. Dostawca usług komunikacji elektronicznej jest obowiązany oferować abonentom co najmniej cztery progi kwotowe, które wynoszą 0, 35, 70 i 100 zł. Dostawca ten potwierdza abonentowi na trwałym nośniku wybrany przez abonenta próg kwotowy.</p> <p>4. W przypadku gdy abonent, udzielając zgody, o której mowa w ust. 1, nie określił progu kwotowego, próg ten wynosi 70 zł dla każdego okresu rozliczeniowego, a w przypadku jego braku – dla każdego miesiąca kalendarzowego.</p> <p>5. W momencie osiągnięcia progu kwotowego dostawca usług komunikacji elektronicznej jest obowiązany do:</p> <p>1) natychmiastowego poinformowania abonenta o tym fakcie;</p> <p>2) zablokowania możliwości nabycia towarów lub usług z wykorzystaniem usługi fakultatywnego obciążania rachunku.</p> <p>6. Po osiągnięciu progu kwotowego w danym okresie rozliczeniowym, a w przypadku jego braku – w danym miesiącu kalendarzowym, świadczenie usługi fakultatywnego obciążenia rachunku jest możliwe wyłącznie po określeniu przez abonenta wyższego progu kwotowego, do wysokości tego progu.</p> <p>7. Dostawca usług, o którym mowa w ust. 1, umożliwia abonentowi skuteczne i natychmiastowe wycofanie zgody na świadczenie usługi fakultatywnego obciążania rachunku w każdym czasie, w sposób prosty i wolny od opłat.</p> <p>Art. 352. 2. Dostawca usług komunikacji elektronicznej zapewnia dla każdego fakultatywnego obciążania rachunku autoryzację usługi przy pomocy co najmniej jednego z elementów uwierzytelniania należącego do kategorii:</p> <p>1) wiedza o czymś, o czym wie wyłącznie abonent,</p> <p>2) posiadanie czegoś, co posiada wyłącznie abonent,</p> <p>3) cechy charakterystyczne abonenta</p> <p>– chyba że przepisy odrębne przewidują wyższy poziom autoryzacji.</p> <p>3. W przypadku usług fakultatywnego obciążania rachunku świadczonych w sposób powtarzalny autoryzacja może dotyczyć więcej niż jednego fakultatywnego obciążenia rachunku.</p> <p>4. Dostawca usług, o którym mowa w ust. 1, umożliwia abonentowi dokonanie skutecznej i natychmiastowej rezygnacji z usługi, o której mowa w ust. 3, w każdym czasie, w sposób prosty i wolny od opłat.</p> <p>Art. 446. 1. Kto:</p> <p>[...]</p>
---	---

~~69) nie wypełnia lub nienależyte wypełnia obowiązek uzyskania zgody abonenta na świadczenie usługi fakultatywnego obciążania rachunku zablokowania abonentowi możliwości korzystania z usługi fakultatywnego obciążania rachunku, o którym mowa w art. 351 ust. 1,~~

~~70) nie wypełnia lub nienależyte wypełnia obowiązki określone w art. 351 ust. 3–7 oraz art. 352 ust. 1 i 3,
[...]~~

Izba postuluje ograniczenie regulacji dotyczącej UFOR do nałożenia na dostawców komunikacji elektronicznej obowiązku nieodpłatnego zablokowania na żądanie abonenta możliwości korzystania z usługi fakultatywnego obciążania rachunku (opt-out) oraz do pozostawienia obowiązku autoryzacji transakcji przez abonenta.

Jedynym nawiązaniem do UFOR w Kodeksie jest wskazanie w załączniku VI część A lit. h) Kodeksu „usługi dodatkowej dezaktywacji fakturowania stron trzecich (facility to deactivate third party billing)” jako jednej z usług dodatkowych, której świadczenia państwa członkowskie mogą wymagać od dostawców usług komunikacji elektronicznej.

Zgodnie z przepisami Kodeksu Polska nie musi zatem wdrażać żadnych wymagań w zakresie UFOR, ewentualnie przepisy PKE powinny wymagać od dostawcy usług komunikacji elektronicznej wyłącznie, aby na żądanie abonenta dostawca wyłączył żądającemu abonentowi możliwość korzystania z UFOR (opt-out). Tymczasem przepisy projektu PKE znacząco odbiegają od przepisów Kodeksu i nie zważając na maksymalny charakter harmonizacji nakładają na dostawców usług komunikacji elektronicznej szereg wymogów, których w Kodeksie nie ma:

- w miejsce kodeksowej możliwości zablokowania usługi fakturowania na żądanie abonenta (opt-out) mamy obowiązek uzyskania zgody na świadczenie UFOR (opt-in), nakładający zbędną warstwę regulacji na przepisy konsumenckie i dodatkowo obwarowany wymogiem utrwalenia zgody abonenta na trwałym nośniku;
- nieobecny w Kodeksie wymóg oferowania progów kwotowych na UFOR połączony z obowiązkiem blokowania możliwości korzystania z usługi z momentem osiągnięcia progu;
- nieobecny w Kodeksie próg domyślny na UFOR w wysokości 70 zł, który ma być uruchamiany abonentom, którzy nie określili innego progu;
- nieobecny w Kodeksie wymóg autoryzacji.

	<p>Nie ulega zatem wątpliwości, że przepisy projektu PKE w zakresie dotyczącym UFOR, nie stanowią implementacji Kodeksu, stanowią natomiast krajową inicjatywę wychodzącą ponad wymagania Kodeksu, pomimo maksymalnego poziomu harmonizacji zapisanego w Kodeksie.</p> <p>Z posiadanych przez Izbę informacji wynika, w żadnym innym kraju UE regulacje dotyczące usług typu <i>direct carrier billing</i> („DCB”) objętych definicją UFOR, nie są tak rygorystyczne jak w projektowanej ustawie, w szczególności w żadnym innym kraju nie wprowadzono przymusowego modelu <i>opt-in</i> dla tego typu usług.</p> <p>Podkreślenia wymaga, że tak rygorystyczne regulacje dotyczące UFOR doprowadzą do znaczącego ograniczenia rynku takich usług, a tym samym naruszą istniejącą równowagę konkurencyjną, czyniąc usługi świadczone przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych mniej atrakcyjnymi i bardziej skomplikowanymi w stosunku do analogicznych usług świadczonych przez inne podmioty, które nie zostaną objęte takimi regulacjami (np. BLIK).</p> <p>Od początku prac nad projektem PKE potrzeba wprowadzenia regulacji UFOR uzasadniana była przez projektodawcę przykładami nieprawidłowego działania usług typu DCB. Izba pragnie wskazać, że przedsiębiorcy telekomunikacyjni, we współpracy m.in. z dostawcami serwisów oferowanych w modelu DCB, wypracowali szereg rozwiązań, których celem było powszechne usunięcie wszelkich nieprawidłowości w tym zakresie i standaryzacja usług świadczonych w modelu DCB.</p> <p>Zdaniem Izby rygorystyczne wymagania w zakresie UFOR nie są już potrzebne, gdyż obecnie:</p> <ul style="list-style-type: none">• nie ma możliwości aktywacji usług DCB z wykorzystaniem karty SIM umieszczonej w modemie albo routerze (a takie przypadki były wskazywane jako uzasadnienie dla wprowadzenia do projektu PKE rygorystycznych wymagań dotyczących UFOR);• aktywacja każdej usługi DCB wymaga autoryzacji przez abonenta, np. kodem PIN;• aktywacja każdej usługi DCB jest od razu potwierdzana wiadomością SMS;• każdy abonent na fakturze otrzymuje informację o cenie usługi i jej dostawcy;• każdy abonent może w dowolnym momencie i bez opłat zażądać od operatora komórkowego wyłączenia możliwości korzystania z usług DCB. <p>W praktyce zatem usługi typu UFOR już dzisiaj muszą być autoryzowane przez abonenta, co eliminuje wszystkie niedoskonałości procesu, które w przeszłości były przyczyną dodania do projektu PKE rygorystycznych wymagań w zakresie UFOR.</p> <p>W celu ochrony interesów konsumentów w zupełności wystarczające zatem będą przepisy PKE, które:</p>
--	---

		<ul style="list-style-type: none"> • nałożą na dostawców usług komunikacji elektronicznej obowiązek nieodpłatnego zablokowania na żądanie abonenta możliwości korzystania z usługi fakultatywnego obciążania rachunku (co będzie wykonaniem Kodeksu); • będą wymagały autoryzowania transakcji przez abonenta do aktywacji usługi i obciążenia rachunku. <p>Możliwość zablokowania przez abonenta możliwości korzystania z UFOR oraz wymóg autoryzacji przed uruchomieniem usługi podmiotu trzeciego i obciążeniem rachunku razem gwarantują abonentom pełne bezpieczeństwo i kontrolę nad korzystaniem z usługi UFOR. Wymagania dotyczące zgód utrwalanych na trwałym nośniku i progów kwotowych na usługi rozliczane w modelu UFOR, jako zbędne z perspektywy realnych potrzeb abonentów, powinny zostać usunięte z projektu PKE.</p>
Art. 351 ust. 4 PKE	Zmiana limitu kwotowego z 70 zł na 100 zł	<p><u>Propozycja zmiany</u></p> <p><i>Art. 351. 1. Świadczenie usługi fakultatywnego obciążania rachunku wymaga uzyskania uprzedniej zgody abonenta na uruchomienie tej usługi. Dostawca usług komunikacji elektronicznej utrwała i doręcza abonentowi, na trwałym nośniku, wyrażoną zgodę.</i></p> <p>[...]</p> <p><i>4. W przypadku gdy abonent, udzielając zgody, o której mowa w ust. 1, nie określił progu kwotowego, próg ten wynosi 70 <u>100</u> zł dla każdego okresu rozliczeniowego, a w przypadku jego braku – dla każdego miesiąca kalendarzowego.</i></p> <p>[...]</p> <p>Jeśli postulaty określone w wierszu powyżej nie zostaną uwzględnione Izba postuluje określenie domyślnego progu, o którym mowa w projektowanym art. 351 ust. 4 PKE, na kwotę 100 zł.</p> <p>Próg domyślny w wysokości 70 zł został wprowadzony do projektowanych przepisów już kilka lat temu, podczas prac legislacyjnych nad projektem PKE prowadzonych w poprzedniej kadencji Sejmu. Przez ten czas inflacja spowodowała, że kwota 70 zł nie jest już wystarczająca. Biorąc pod uwagę, że ceny towarów i usług wciąż rosną, projektowane przepisy muszą być tak skonstruowane, aby wysokość domyślnego progu kwotowego w nadchodzących latach nie utrudniała abonentom możliwości korzystania z najbardziej popularnych usług rozliczanych w modelu UFOR. Tym bardziej, że domyślny próg kwotowy na usługi rozliczane w modelu UFOR zapisywany jest w przepisach rangi ustawy, a więc podniesienie tego progu</p>

		w przyszłości będzie wymagało nowelizacji ustawy, co zwiększa prawdopodobieństwo, że raz określony domyślny próg kwotowy nie będzie waloryzowany przez wiele lat.
Art. 380 ust. 3 PKE	Obowiązkowe składanie reklamacji przez pocztę elektroniczną.	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p><i>3. Reklamację wnosi się:</i> (...) <i>4) na adres poczty elektronicznej wskazany w umowie o świadczenie usług komunikacji elektronicznej lub na adres innego środka komunikacji elektronicznej wskazanego przez dostawcę;</i> <i>5) na adres innego środka komunikacji elektronicznej, o ile dostawca usług umożliwia korzystanie z innego środka komunikacji elektronicznej.</i></p> <p>W pełni rozumiemy potrzebę zapewnienia możliwości kontaktu z dostawcą i załatwiania spraw zdalnie. Dotyczy to także składania reklamacji, stąd nasza uwaga nie powinna być rozumiana jako jakiegokolwiek ograniczenie w tym zakresie. Wskazujemy natomiast na zasadność połączenia pkt 4) i 5) oraz danie dostawcom alternatywy.</p> <p>Obecnie część operatorów posiada formularze kontaktowe za pomocą których możliwe jest zdalne składanie reklamacji. Formularz jest skonstruowany w ten sposób, że reklamacja od razu trafia do odpowiedniej komórki organizacyjnej. Nadto, formularze są pomocne dla klienta, gdyż pomagają mu nie pominąć wymaganych elementów reklamacji, a co za tym idzie skrócić termin jej rozpatrzenia.</p> <p>Nałożenie wymogu korzystania z poczty elektronicznej zmusi część dostawców do zbudowania rozwiązań organizacyjnych do zarządzania zbiorczą skrzynką mailową oraz ręcznego zarządzania otrzymanymi reklamacjami. Jest to zbędne jeżeli dostawca udostępnia formularz on-line. Nadto, prowadzić może do większej liczby błędów w procesie rozpatrywania reklamacji (ze względu na większy udział czynnika ludzkiego). Proponujemy zatem, aby obie te możliwości były wskazane jako alternatywne.</p>
Art. 449 ust. 1 PKE	Doprecyzowanie przychodu będącego podstawą naliczenia kary pieniężnej.	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p><i>1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 446 ust. 1 i 2 nakłada Prezes UKE w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym wyłącznie z działalności telekomunikacyjnej. Decyzji o nałożeniu kary pieniężnej nie nadaje się rygoru natychmiastowej wykonalności.</i></p>

		<p>Przepis wskazuje, że podstawę naliczenia kary pieniężnej za naruszenia wskazane w art. 446 PKE stanowi przychód osiągnięty przez daną osobę w poprzednim roku kalendarzowym. Zasadne byłoby wprowadzenie regulacji ustalającej jako podstawę naliczenia kary przychód osiągnięty wyłącznie z działalności telekomunikacyjnej. Regulacja taka powiązałaby podstawę wymiaru kary za naruszenia telekomunikacyjne z przychodami uzyskiwanymi tylko z tego rodzaju działalności. Wprowadzenie sankcji za naruszenia określonego rodzaju winno być powiązane wyłącznie z przychodami uzyskiwanymi z tego rodzaju aktywności, a nie z innymi rodzajami aktywności gospodarczej.</p>
--	--	--

Lista zmian doprecyzowujących i redakcyjnych

Przepis	Zagadnienie	Postulat
Art. 182 ust. 6 PKE	Wydanie decyzji rozwiązującej spór w zakresie dostępu do wewnątrzbudynkowej instalacji telekomunikacyjnej	<p><u>Propozycja zmian:</u></p> <p>Prezes UKE może wydać decyzję, o której mowa w ust. 1, gdy przedmiot sporu między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi albo między przedsiębiorcą komunikacji elektronicznej a podmiotem zobowiązanym do zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego, dotyczy obowiązków wynikających z przepisów ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, <u>obowiązku, o którym mowa w art. 173</u> lub decyzji Prezesa UKE nakładającej obowiązek dostępowy symetryczny lub obowiązek regulacyjny, o ile realizacja tych obowiązków wymaga zawarcia umowy o dostępie pomiędzy tymi samymi stronami. W przypadku gdy przewidziane są różne terminy na złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 21, stosuje się termin najdłuższy.</p> <p>Art. 182 dotyczy kompetencji Prezesa UKE do rozstrzygnięcia sporów w sprawach dostępowych. Ust. 6 tego artykułu wskazuje przesłanki wydania przez Prezesa UKE decyzji rozstrzygającej spór w oparciu o obowiązki jednej ze stron sporu. Przepis jednak nie uwzględnia wydania decyzji rozstrzygającej spór o dostęp wynikający z ustawowego obowiązku, o którym mowa w art. 173 PKE (dostęp do okablowania w obiekcie budowlanym). Obowiązek z art. 173 PKE nie mieści się bowiem w kategorii dostępu symetrycznego lub regulowanego. Wszystko wskazuje na to, że jest to wyłącznie kwestia przeoczenia, a nie celowego usunięcia możliwości rozstrzygnięcia sporu przez Prezesa UKE.</p>
Art. 293 ust. 1 PKE	Doprecyzowanie zasad zastosowania przepisów konsumenckich do mikro i małych przedsiębiorców	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p>1. <i>Przepisy art. 285–288, art. 292, art. 302 ust. 1, art. 306 ust. 1 i 3, art. 318 oraz art. 332 stosuje się odpowiednio do użytkownika końcowego <u>abonenta</u> będącego mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub organizacją pozarządową w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2023 r. poz. 571), chyba że wyraził on, najpóźniej w chwili zawarcia umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej, zgodę na to, że przepisy te nie będą miały do niego zastosowania.</i></p> <p>Wskazujemy na zasadność rozważenia zmiany przepisu w ten sposób, aby odnosił się on do „abonenta” będącego mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub organizacją pozarządową.</p> <p>Zdajemy sobie sprawę z faktu, że obecna redakcja przepisu bazuje na dyrektywie. Tym niemniej, biorąc pod uwagę że polskie przepisy wprowadzają już pojęcie abonenta (którego w EKŁE nie ma) w PKE,</p>

		zasadne jest jego użycie także w tym przepisie. Usługi na rzecz klientów B2B często obejmują dużą liczbę numerów telefonicznych (np. dla pracowników) lub są później w ramach firmy udostępniane nie zawsze możliwym do sprecyzowania użytkownikom końcowym. Adresatem uprawnień z art. 293 PKE powinni być zatem abonenci. Wykonanie tych uprawnień względem użytkowników końcowych często nie będzie w ogóle możliwe.
Art. 318 ust. 2 PKE	Doprecyzowanie sposobu powiadamiania o wyczerpaniu pakietu analogicznie jak w przypadku usług premium	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p><i>3a. W przypadku usług komunikacji głosowej świadczonych w stacjonarnych publicznych sieciach telekomunikacyjnych obowiązek, o którym mowa w ust. 2, uważa się za wykonany, jeżeli dostawca usługi komunikacji głosowej wykonał co najmniej 3 próby połączenia z abonentem w ciągu 24 godzin od zaistnienia zdarzenia wiążącego się z wykonaniem obowiązku.</i></p> <p>Obecne przepisy nie wskazują jak ma nastąpić powiadomienie o wyczerpaniu limitu przyznanego w ramach taryfy. Operatorzy wskazują, że niepewne jest jak zachować się w sytuacji posiadania wyłącznie stacjonarnego numeru telefonu abonenta. Postulujemy wprowadzenie rozwiązania, iż obowiązek uważa się za wykonany w przypadku podjęcia 3 prób połączenia w ciągu 24 h od wyczerpania limitu (analogicznie, jak przy usługach premium – art. 343 ust. 6 PKE).</p>
Art. 319 ust. 11 PKE	Termin na złożenie wniosku o zachowanie dostępu do skrzynki poczty elektronicznej dostarczonej w ramach umowy na Internet.	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p><i>11. W przypadku zakończenia obowiązywania umowy o świadczenie usługi komunikacji elektronicznej w zakresie usługi dostępu do internetu, w ramach której dostawca usługi zapewniał dostęp do poczty elektronicznej, której adres związany jest z nazwą handlową lub znakiem towarowym tego dostawcy usługi, abonent może żądać od dostawcy zapewnienia bezpłatnego dostępu do tej poczty przez okres 6 miesięcy od dnia rozwiązania zakończenia umowy. <u>W celu realizacji żądania abonent zobowiązany jest złożyć wniosek przed dniem zakończenia obowiązywania umowy.</u></i></p> <p>Przepis wskazuje, że na wniosek abonenta, dostęp należy zapewnić w terminie 6 miesięcy od rozwiązania umowy. Możliwa jest interpretacja, że wniosek o zachowanie dostępu do skrzynki może być złożony przez cały 6-miesięczny okres, co może powodować obowiązek ponownego włączania dezaktywowanych już skrzynek lub powstrzymywanie się przed ich dezaktywacją do upływu 6 miesięcy (mimo braku wniosku abonenta w tym zakresie). Postulujemy wprowadzenie maksymalnego terminu na złożenie wniosku, np. ustalenie że wniosek może być złożony do dnia rozwiązania umowy.</p>

